

Meie Eesti, minu Eesti

Kallid kuulajad, austatud žürii!

Meil on õnn olla siin, oma kodumaa 107. sünnipäeval. Hoolimata kõigest, oleme olnud vaprad ja töökad, edasipüüdlikud ja sitked, jõudnud nii kaugele ning meil on, mille üle tõeliselt uhke olla. Täna ei tähista me mitte ainult oma riigi sünnipäeva, vaid ka eestlaste vankumatut truudust ja armastust oma isamaa vastu.

Eestlased on pika ajaloo jooksul kogunud mitmeid tõuse ja mõõnasid. Oleme pidanud kaitsma oma maad ja identiteeti. Heites pilgu möödunud 107 aastale, oleme üle elanud kaks maailmasõda ja mitmeid küüditamisi. Eestis pole ilmselt inimest, kellele need sündmused ei oleks endast jälge jätnud. Minu vanavanaemal ei olnud iialgi võimalik kohtuda oma isaga. Ta mobiliseeriti enne vanavanaema sündi vene sõjaväkke ning jäi II maailmasõjas teadmata kadunuks. Me ei tea siiani, kuhu ta on maetud. Kõigil on oma valus lugu, kuid just sellised raskused ja kannatused on loonud meist ühtse rahva, kes ei karda muutusi ja uuendusi. Peame meeles Juhan Liivi sõnu “Kes minevikku ei mäleta, elab tulevikuta”. See tarkus kehtib tänini. Me peame mäletama oma lugu ning austama esivanemaid. Mida kõike on nad pidanud tegema ja läbi elama, et meie saaksime täna elada oma kaunis ja vabas riigis.

Oleme rahvas, kes on laulnud end vabaks, moodustanud käsikäes ühtse keti läbi Baltikumi, elanud kaasa eestlastele, kes on jõudnud Mount Everesti tippu, võitnud olümpiakulla ja aerutanud üle Atlandi ookeani. Ometi on meie ühiskonnas hetkel palju killustatust, vastandumist ja üksteisele ärapanemist. Kui riigiesindajad ütlevad riigikogus ja omavahel välja kõike, mida heaks arvavad, kandub sarnane mentaliteet edasi ka rahvale. Selline olukord aga killustab riiki ja töötab vastu sellele, mida me 107 aastat oleme hingega hoidnud. Eesti esimese iseseisvuse perioodil suhtuti üksteisesse hoolivalt ja heatahtlikkusega. Näiteks meie mõistes asotsiaali nimetati puudust kannatavaks rahvuskaaslaseks. Ei pea piirama sõnavabadust, kuid elementaarne viisakus ja vastastikune lugupidamine peaksid olema auasjad.

Meenutan oma esivanemaid suure tänutundega. Mõeldes möödunule, tean, et uskuda, mida soovin, minna, kuhu tahan, väljendada tundeid ja seisukohti, ei ole alati olnud enesestmõistetav. Saan vaadata koduaknast sama merevaadet, mida on vaadanud kuus eelnevat põlve. Mul on võimalik õppida samas koolis, kus

õppisid ema, vanavanaema ja ka tema ema ning lugeda esiemade kirjutisi nende eluloo, mälestuste ja töökspidamiste kohta. Need on vaimsed ja füüsilised väärtused, mida on saatuse kiuste suudetud hoida ja ka mulle jagada. Luban, et hoian ja annan teie pärandi edasi.

Hoidkem ja meenutagem nii meie riigi kui oma esivanemate lugu, siis ei saa unustada, kust me tuleme ja kuhu minna soovime. Austame üksteist igapäevaselt, mitte vaid eriliste sündmuste korral, sest nii püsib meie riik ühtne.

Ilusat Vabariigi aastapäeva!

Laura Siir

10.TS